

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL K.S. 2016-12-15 SKUNDO**

2017 m. vasario 10 d. Nr. S-32 (7-290/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja
Ramutei Matkevičienei
S. D.
M.R.

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojo atstovui
mokesčių administratoriaus atstovui

2017 m. sausio 24 d. posėdyje išnaginėjusi K.S. (toliau – Pareiškėjas) 2016-12-15 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-11-22 sprendimo Nr. 68-339, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-11-22 sprendimu Nr. 68-339 patvirtino Kauno apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Kauno AVMI) 2016-06-16 sprendimą Nr. (04.7.2)-FR0682-389, kuriuo Pareiškėjui nurodyta sumokėti į biudžetą 19630,73 Eur gyventojų pajamų mokestį (toliau – GPM), 6990,22 Eur GPM delspinigius, 5889 Eur GPM baudą.

Sprendime nurodoma, jog Kauno AVMI, atlikusi GPM patikrinimą už laikotarpį nuo 2010-01-01 iki 2012-12-31, nustatė, kad tikrintu laikotarpiu Pareiškėjo ir jo sutuoktinės E.S. patirtos išlaidos viršijo gautas pajamas. Konstatavo, jog Pareiškėjas 2012 m. išlaidoms padengti panaudojo iš nenustatytų šaltinių gautas pajamas, kurios nebuvo apmokestintos Lietuvos Respublikos įstatymų nustatyta tvarka. Kauno AVMI, vadovaudamasi 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 70 str. 1 dalies, Inspekcijos viršininko 2004-05-24 įsakymu Nr. VA-103 „Dėl mokesčio apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taisyklių patvirtinimo“ patvirtintų Taisyklių 4 punkto nuostatomis ir pritaikiusi išlaidų metodą, konstatavo, kad 2012 m. Pareiškėjo išlaidos 357615,50 Lt (715231 Lt / 2) viršijo gautas pajamas ir pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą apskaičiavo Pareiškėjo 357615,50 Lt GPM bazę.

Nurodoma, jog nustatyta, kad Pareiškėjas iš fizinių asmenų gavo beprocentinių paskolų, kurios iki tikrinamojo laikotarpio pradžios buvo negrąžintos. Konstatuota, kad Pareiškėjas, nemokėdamas palūkanų, gavo ekonominės naudos, pajamas natūra, kurios priskiriamos B klasės pajamoms. Taip pat nustatyta, kad Pareiškėjas 2010-09-13 pardavė automobilio priekabą „Taurus V-01“ už 1000 Lt, neišlaikęs jos 3 metus. Atsižvelgiant į tai, kad Pareiškėjas priekabos įsigijimą pagrindžiančių dokumentų nepateikė, Kauno AVMI konstatavo, kad priekabos pardavimo apmokestinamosios pajamos sudaro 1000 Lt.

Nustačiusi aukščiau paminėtus pažeidimus Kauno AVMI 2016-04-20 surašė patikrinimo aktą Nr. FR0680-293, kuriame Pareiškėjui papildomai apskaičiavo 19630,73 Eur GPM. Išnagrinėjusi patikrinimo aktą ir Pareiškėjo pateiktas pastabas, 2016-06-16 sprendimu Nr. (04.7.2)-FR0682-389 patvirtino patikrinimo aktą, t. y. patvirtino 19630,73 Eur GPM, bei, vadovaudamasi 2002-07-02 Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo Nr. IX-1007 (toliau – GPMĮ) 36 str. 2 dalies, MAĮ 96–99, 139 straipsnių nuostatomis, Pareiškėjui apskaičiavo 6990,22 Eur GPM delspinigius bei skyrė 30 proc. dydžio 5889 Eur GPM baudą.

Inspekcijos sprendime nurodoma, jog Kauno AVMI patikrinimo metu Pareiškėjo GPM bazę nustatė pagal jos atliktą įvertinimą, pritaikiusi išlaidų metodą. Sprendime cituojamos MAĮ 70 str. 1, 2 dalių, Taisyklių 4, 6.1 punktų nuostatos, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktika (2007-06-05 nutartis adm. byloje Nr. A11-603/2007), kurioje teismas konstatavo, kad MAĮ 70 straipsnis skirtas ne tam, kad būtų nustatytas tikslus (t. y. objektyviais duomenimis paremtas) mokesstinės prievolės dydis, o tam, kad būtų nustatytas mokėtinos prievolės dydis, atitinkantis protingumo bei, kiek objektyviai įmanoma, teisingumo kriterijus. Tai reiškia, kad mokesčių administratoriaus nustatytas mokėtinos prievolės dydis laikytinas pagrįstu tiek, kiek neperžengia šių įvertinimo kriterijų.

Iš bylos medžiagos, pasak Inspekcijos, matyti, jog Kauno AVMI pagal įvertinimą apskaičiuodama Pareiškėjo GPM bazę naudojos Taisyklių 29 punkte nustatytais informacijos šaltiniais, t. y. Kauno AVMI, remdamasi surinkta informacija iš komercinių bankų apie Pareiškėjo ir jo sutuoktinės E. Šereivienės gautas pajamas ir patirtas išlaidas, Inspekcijos informacinės duomenų bazės duomenimis apie gautas pajamas, turima VĮ Registrų centro informacija apie Pareiškėjo ir jo sutuoktinės vardu registruotą nekilnojamąjį turtą, VĮ „Regitra“ informacija apie transporto priemones, bei įvertinusi kitą patikrinimo metu surinktą informaciją, apskaičiavo Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2010–2012 m. gautas pajamas bei patirtas išlaidas.

Taisyklių 7 punkte nustatyta, kad mokesčių administratoriaus įvertinimo rezultatai turi būti pagrįsti atliktais palyginimais, skaičiavimais, nepriklausomai nuo to, koku būdu buvo apskaičiuotas mokestis. Nagrinėjamu atveju Kauno AVMI, apskaičiuodama mokesčio bazę, vadovavosi išlaidų metodu, t. y. patikrinimo metu vertinimas buvo atliktas lyginant Pareiškėjo ir jo sutuoktinės patirtas asmenines išlaidas su faktiškai turėtomis (gautomis) pajamomis. Taisyklių 14–17 punktuose nurodoma, kad išlaidų metodas taikomas, kai turima informacija (duomenys) apie mokesčių mokėtojo ir šeimos narių išlaidas, o vertinimas atliekamas lyginant mokėtojo ir jo šeimos narių asmenines išlaidas su per atitinkamą laikotarpį deklaruotomis pajamomis. Taip pat mokesčių administratorius turi parinkti tokius informacijos ir duomenų šaltinius, kurių pagrindu atliktas vertinimas leistų kuo tiksliau nustatyti mokesstinės prievolės dydį. Iš Taisyklių 17 punkto, pasak Inspekcijos, matyti, kad mokesčių administratorius, taikydamas šį vertinimo metodą, taip pat turi įvertinti ir kitas aplinkybes, kurių tiesioginė įtaka gali būti vertinama.

Sprendime cituojama LVAT 2011-02-04 nutartis adm. byloje Nr. A-438-201/2011 ir daroma išvada, kad mokesčių administratorius savo kontrolės veiksmų atlikimo metu turi teisę naudotis ir vertinti atitinkamą įrodomąją medžiagą, susijusią su ankstesniais mokestiniais laikotarpiais, kiek tai susiję su tikrinamojo laikotarpio mokestinių prievolių teisingu apskaičiavimu.

Nurodoma, jog iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjo santuoka su E.S. įregistruota 2003-07-26. Sutuoktiniai turi 2 vaikus: N.Z. (gim. 2005-09-10) ir A.Z. (gim. 2010-12-20). Pareiškėjas tikrinamuoju laikotarpiu turėjo juridinių asmenų akcijų: 2010 m. 14 proc. UAB „PX“ akcijų (2010-08-19 Kauno apygardos teismo nutartimi pripažinta bankrutavusia); 2010–2012 m. 18 proc. UAB „SS“ (JAR k. (duomenys neskelbiami)) akcijų; 2010–2012 m. 28 proc. UAB „SA“ (JAR k. (duomenys neskelbiami)) akcijų (2010-06-21 Kauno apygardos teismo nutartimi pripažinta bankrutavusia); 2012 m. 50 proc. UAB „RA“ (JAR k. duomenys neskelbiami) akcijų. Pareiškėjas ėjo vadovo pareigas šiose bendrovėse: UAB „SA“ nuo 2004-12-01 iki 2006-10-11, UAB „SP“ nuo 2006-10-12 iki 2007-12-04, UAB „K1“ nuo 2009-07-29 iki 2012-10-31, UAB „AA“ nuo 2010-02-01 iki 2012-10-31, nuo 2012-11-02 UAB „RA“, nuo 2013-07-10 UAB „SV“ (JAR k. duomenys neskelbiami).

Tvirtinama, jog iš bylos medžiagos matyti, kad Kauno AVMI, įvertinusi sutuoktinių 2012-11-21 paaiškinime nurodytą 195000 Lt piniginių lėšų likutį ne banke 2007-01-01 bei atlikusi

pajamų ir išlaidų analizę už 2007–2009 m., nustatė, kad sutuoktiniai 2010-01-01 negalėjo turėti paaiškinimuose nurodyto 600000 Lt piniginių lėšų likučio ne banke, t. y. nustatė, kad sutuoktiniai ne banke galėjo turėti ne daugiau kaip 504538 Lt (2016-04-20 patikrinimo akto Nr. FR0680-293 9 priedas). Atlikusi pajamų ir išlaidų analizę už 2010–2011 m., Kauno AVMI nustatė, kad minėtu laikotarpiu sutuoktinių patirtos išlaidos neviršijo jų gautų pajamų.

Nustatyta, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė E. S 2012 m. gavo 417401 Lt pajamas, iš jų darbo užmokesčio – 164594,98 Lt; VSDFV ligos, motinystės pašalpas – 27989,53 Lt; UAB „AA“ gražintas paskolas – 222000 Lt; kitas pajamas – 2816,32 Lt. Patyrė 1202021 Lt išlaidas, iš jų vartojimo išlaidas – 39517 Lt; automobilio *Mercedes CLS320* įsigijimo – 40100 Lt; paskolų suteikimo (UAB „Z“, UAB „Z1“, UAB „AA“) – 765000 Lt; paskolų gražinimo (Z.G., T.N.) – 269800 Lt; paskolos dalies ir palūkanų gražinimo (Swedbank AB) – 18060,72 Lt; UAB „RA“ akcijų įsigijimo – 15000 Lt, kitas išlaidas – 54543,62 Lt. Įvertinusi sutuoktinių gautas pajamas (417401 Lt), patirtas išlaidas (1202021 Lt), piniginių lėšų likučius banke laikotarpio pradžioje – 2010 Lt ir pabaigoje – 5991 Lt, ne banke laikomų piniginių lėšų likučius laikotarpio pradžioje – 73370 Lt, Kauno AVMI nustatė, kad 2012 m. sutuoktinių išlaidos viršijo gautas pajamas 715231 Lt (2010 Lt + 73370 Lt + 417401 Lt – 1202021 Lt – 5991 Lt).

Kauno AVMI, vadovaudamasi MAĮ 70 straipsnio ir Civilinio kodekso 4.73 ir 3.109 straipsnių nuostatomis, Pareiškėjo faktiškai patirtas išlaidas 357615,50 Lt (715231 Lt / 2) pripažino kitomis pajamomis iš nenustatytų, mokesčių administratoriui nežinomų šaltinių.

Dėl V.D. paskolos

Sprendime nurodoma, jog iš bylos medžiagos matyti, kad Kauno AVMI nepripažino 900000 Lt piniginių lėšų, gautų iš V.D. pagal 2012-06-01 paskolos sutartį.

Pareiškėjas 2014-10-31 paaiškiniame nurodė, kad 2012-06-01 pasiskolino 900000 Lt iš V. D. ir pateikė 2012-06-01 notaro nepatvirtintos paskolos sutarties kopiją. Sutartyje nurodyta, kad paskola buvo perduota sutarties pasirašymo metu grynaisiais pinigais. Paskola suteikta iki 2013-09-01 su 3 proc. dydžio metinėmis palūkanomis, kurios sumokamos gražinant paskolą grynaisiais pinigais. Paskolos sutartyje numatytos 0,011 proc. palūkanos paskolos ir kasmetinių palūkanų negražinimo atveju, tačiau paskolos gražinimo užtikrinimo priemonės nenumatytos. Pareiškėjas 2012 m. gautos 900000 Lt paskolos iš V. D. nedeklaravo „Nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo apie sudarytus sandorius“ formoje PRC907, nors minėtas paskolos sandoris atitinka visas MAĮ 42¹ str. 1 dalyje nurodytas sąlygas, t. y. mokėtojas gavo pinigines lėšas grynaisiais pinigais iš nuolatinio Lietuvos gyventojų, paskola didesnė nei 50000 Lt, paskolos sutartis nėra notarinės formos. Pareiškėjas pagal šį sandorį gautų piniginių lėšų metinėje pajamų deklaracijoje (forma GPM308) už 2012 m. nedeklaravo.

Nurodoma, jog Pareiškėjas minėta paskola grindžia paskolų suteikimą įmonėms: 2012-06-05 UAB „AA“ suteikta 150000 Lt, 2012-06-18 UAB „Z“ – 170000 Lt. Didžioji dalis iš V. D. gautų piniginių lėšų – 445000 Lt panaudota paskolai UAB „Z1“ suteikti. 2012-06-28 paskolos sutartį su UAB „Z2“ pasirašė Pareiškėjo sutuoktinė E. S. ir UAB „Z2“ direktorius R.G. Sutartyje numatytos 5,5 proc. palūkanos, nurodytas gražinimo terminas iki 2015 m. Pareiškėjo sutuoktinė E. S. pateikė UAB „Z2“ 2012-08-02 kasos pajamų orderį Nr. VV003, pagal kurį apskaityta 2012-06-28 bendrovei suteikta paskola bei 2013-04-02 susitarimo Nr. 1 pakeisti / papildyti minėtos paskolos sutartį kopiją, kuriame paskolos palūkanos buvo sumažintos nuo 5,5 iki 0,8 proc. UAB „Z2“ paskolos gavimą deklaravo deklaracijoje FR0711 už 2012 m. Pareiškėjo sutuoktinės pateiktomis duomenimis, paskola gražinta: 2013-08-14 – 290000 Lt (UAB „Z2“ kasos išlaidų orderis Nr. KIO 0084); 2013-10-10 – 30000 Lt (Nr. KIO 0088); 2013-12-18 – 26600 Lt (Nr. KIO 0090); 2014-02-25 – 49300 Lt (Nr. KIO 0098); 2014-04-03 – 45050 Lt (Nr. KIO 0099); 2014-06-06 – 4050 (Nr. KIO 0100). Paskolos gražinimas E. S. deklaruotas UAB „Z2“ deklaracijose FR0711 už 2013–2014 m. (346600+98400). UAB „Z2“ 445000 Lt paskolą gražino dalimis, tačiau palūkanos nesumokėtos iki šiol.

Pareiškėjas pateikė 2013-08-26 V. D. patvirtinimą dėl 2012-06-01 paskolos sutarties įvykdymo, kuriame nurodyta, kad K. S. paskolos davėjui gražino 900000 Lt paskolą ir sumokėjo pagal paskolos sutartį apskaičiuotas 33435 Lt palūkanas. Nustatyta, kad V. D. vadovaujantis Metinės pajamų deklaracijos GPM308 formos ir jos priedų užpildymo, pateikimo bei tikslinimo

taisyklėmis, kai gautų palūkanų suma per 2013 m. mokestinį laikotarpį buvo didesnė už 10000 Lt, turėjo prievolę gautas palūkanas deklaruoti metinės pajamų deklaracijos už 2013 m. priedo „Neapmokestinamosios pajamos“ GPM308N formoje, tačiau 33435 Lt palūkanų gavimo nėra deklaravęs.

Kauno AVMI 2015-03-27 atliko V. D. mokestinį tyrimą tam, kad nustatyti finansines galimybes Pareiškėjui suteikti 900000 Lt paskolą. Mokesčių administratorius su juo nesėkmingai bandė susisiekti visais Inspekcijos duomenų bazėse turimais kontaktais, tiek atliekant Pareiškėjo ir jo sutuoktinės kontrolės veiksmus, tiek V. D. mokestinį tyrimą. Pastarajam buvo siūsti kvietimai jo deklaruotos gyvenamosios vietos adresu: (duomenys neskelbiami), Vilniuje, tačiau jis neatvyko, Inspekcijos raštuose nurodytais kontaktais (telefonu, el. paštu) nesusisiekė. V. D. buvo ieškoma per mokėtojo buvusių darboviečių, fizinių asmenų, kuriems jis galimai skolino pinigus, kontaktinius duomenis, esančius Inspekcijos duomenų bazėse. Ne kartą buvo kreiptasi ir į Pareiškėją, kad jis susisiektų su V. D., tačiau Pareiškėjas informavo, jog V. D. yra užsienyje. Kaip matyti iš 2016-04-20 patikrinimo akto Nr. FR0680-293 (17 psl.), vieną kartą (2015-03-17) pavyko susisiekti su juo telefonu, mokėtojas sutiko, kad toliau būtų bendraujama el. paštu, tačiau V. D. į el. laiškus neatsakė ir daugiau telefonu nebendravo. Kauno AVMI nustatė, kad V. D., suteikdamas paskolą K. S, pats turėjo būsto kreditą, išduotą AB DNB banke, bei neįvykdytų įsipareigojimų, susijusių su teismo priteistų sumų vykdymu.

Sprendime vadovaujamosi MAĮ 10 bei 69 straipsnių nuostatomis ir nurodoma, jog Kauno AVMI konstatavo, kad paskolos sutartis buvo surašyta formaliai, realiai nesiekiant sukurti paskolinių teisinių santykių, o tam, kad Pareiškėjas galėtų gautomis pajamomis pagrįsti patirtas išlaidas. Formaliai įformindamas šią sutartį, Pareiškėjas siekė pagrindinio tikslo – mokestinės naudos, t. y. nemokėti GPM nuo pajamų, gautų iš mokesčių administratoriui nežinomų šaltinių. Centrinio mokesčių administratoriaus vertinimu, Kauno AVMI pagrįstai nevertino 900000 Lt piniginių lėšų, gautų iš V. D. pagal 2012-06-01 paskolos sutartį.

Dėl pajamų natūra

Nurodoma, jog iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjas iš fizinių asmenų buvo gavęs beprocentinių paskolų, kurios iki tikrinamojo laikotarpio pradžios (2010-01-01) buvo negražintos:

2008-06-03 iš Ž. G. gavo 140000 Lt, gražino 2009-02-02 – 50200 Lt ir 2012-07-05 – 89800 Lt;

2008-04-09 iš T. N. gavo 500000 Lt, gražino 2009-01-08 – 250000 Lt, 2011-11-07 – 70000 Lt, 2012-08-24 – 180000 Lt;

2009-01-06 iš N. R. gavo 350000 Lt, gražino 2011-09-10 – 150000 Lt, 2011-11-03 – 200000 Lt.

Minėtos paskolos beprocentinės, jose nenumatyta piniginių lėšų panaudojimo paskirtis. Kauno AVMI, atlikusi paskolų teikėjų mokestinius tyrimus, nenustatė, kad šie asmenys neturėjo finansinių galimybių paskolinti Pareiškėjui sutartyse nurodytų lėšų. Atliktų kontrolės veiksmų metu pastarieji pateikė paaiškinimus, kuriuose nurodė, jog su Pareiškėju buvo verslo partneriai, geri draugai ir pažįstami, taip pat nurodė, jog Pareiškėjas pinigines lėšas skolinosi verslo reikalams. Pareiškėjas iš fizinių asmenų gautas paskolas panaudojo suteikdamas paskolas savo vadovaujamosioms įmonėms.

Nustatyta, kad Pareiškėją ir paskolų teikėjus T. N., Ž. G., N. R. siejo verslo interesai. Jie įvairiais laiko tarpais dirbo tose pačiose bendrovėse – UAB „SA“, UAB „STA P“, UAB „Z“, UAB „Z1“, UAB „AA“. Pareiškėjas su paskolų teikėjais buvo UAB „SA“, UAB „RA“, UAB „SS“ bendrasavininkai.

Sprendime cituojamas GPMĮ 2 str. 15 punktą, apibrėžiantis pajamas natūra, ir nurodoma, jog kalbant apie naudą, gautą lengvatinių paskolų (kreditų) atvejais, laikoma, kad nuo 2010-01-01 pajamomis natūra pripažįstama gyventojų nauda, gauta natūra, kai gyventojas už kreditus (arba) paskolą moka lengvatines palūkanas, neatitinkančias rinkos kainos arba jų nemoka. Pagal GPMĮ 9 str. 4 dalį pajamų natūra vertę apskaičiuoja pajamų natūra davėjas, o tais atvejais, kai davėjas pagal šį įstatymą nėra įpareigotas apskaičiuoti, išskaičiuoti ir sumokėti pajamų mokestį, pats gyventojas, gavęs pajamų natūra.

Iš bylos medžiagos, pasak Inspekcijos, matyti, kad Kauno AVMI palūkanas apskaičiavo, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos finansų ministro 2009-05-19 įsakymo Nr. IK-162 „Dėl pajamų, gautų natūra, įvertinimo tvarkos aprašo patvirtinimo“ II dalies 7 punkto nuostatomis bei pagal Lietuvos banko internetiniame puslapyje skelbiamą „Pinigų finansinių institucijų paskolų ir indėlių palūkanų normų statistiką“ (suteiktų naujų paskolų nefinansinėms korporacijoms ir namų ūkiams ir jų palūkanų normos pagal požymį: „Naujos paskolos namų ūkiams ir jų palūkanų normos“ (paskolų suteikimo valiuta – litais). Vadovaujantis GPMĮ 22 str. 3 dalies, 6 str. 1 dalies ir 25 straipsnio nuostatomis, pajamų mokesčių nuo pajamų, priskiriamų B klasės pajamoms, deklaruoja, apskaičiuoja ir sumoka pats nuolatinis Lietuvos gyventojas GPMĮ 27 straipsnio nustatyta tvarka. Taigi Kauno AVMI pagrįstai nustatė, kad Pareiškėjas 2010–2012 m. gavo 96484 Lt B klasės pajamas: 2010 m. – 49771 Lt, 2011 m. – 36562 Lt, 2012 m. – 10151 Lt (skaičiavimai pateikti 2016-04-20 patikrinimo akto Nr. FR0680-293 9 lentelėje, 22 psl.), kurių nedeklaravo metinėse pajamų deklaracijose (GPM308) ir nesumokėjo priklausančio mokėti GPM.

Dėl baudos dydžio

Inspekcija sprendime nurodo, jog Pareiškėjas nesutinka su skirtos baudos dydžiu, nurodo, kad jam skirta 30 proc. dydžio bauda, tačiau įstatymas leidžia skirti ir 10 proc. dydžio baudą. Nurodo, kad bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, teikė visą informaciją. Inspekcija cituoja MAĮ 139 str. 1 dalies nuostatas, Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo (toliau –KT) 2004-01-26 nutarimą byloje Nr. 3/02-7/02-29/03 ir nurodo, jog LVAT, atsižvelgdamas į KT nutarime nurodytus baudų dydžio nustatymo principus, adm. byloje Nr. A261-214/2008 konstatavo, kad skiriant baudą už mokesčių įstatymo pažeidimą turėtų būti imamas sankcijoje numatytas baudos vidurkis, o tuomet atsižvelgiant į pažeidimo pobūdį, bendradarbiavimą, bei kitas įstatyme numatytas aplinkybes baudos dydis turi būti mažinamas arba didinamas nuo jos vidutinio dydžio (LVAT 2008-02-15 nutartis adm. byloje Nr. A261-214/2008, 2013-03-19 nutartis adm. byloje Nr. A602-372/2013). Nagrinėjamu atveju Kauno AVMI skyrė Pareiškėjui baudos vidurkį, t. y. 30 proc. dydžio 5889 Eur GPM baudą, atsižvelgusi tiek į aplinkybes, sunkinančias Pareiškėjo atsakomybę (pažeidimų pobūdį), tiek ir švelninančias atsakomybę (Pareiškėjas bendradarbiavo, teikė paaiškinimus).

Atsižvelgiant į minėtas bylos aplinkybes, Inspekcijos sprendime tvirtinama, jog Kauno AVMI 2016-06-16 sprendimo Nr. (04.7.2)-FR0682-389 nurodymai Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 19630,73 Eur GPM, 6990,22 Eur GPM delspinigius, 5889 Eur GPM baudą tvirtintini.

Pareiškėjas 2016-12-15 skunde tvirtina, jog mokesčių administratorius nepagrįstai nepripažino Pareiškėjo ir jo sutuoktinės (toliau – ir pareiškėjų) oficialiomis pajamomis gautos paskolos iš V. D. Su kitais nustatytais mokesčių pažeidimais (jis gavo pajamas natūra už pasiskolintus pinigus be palūkanų, buvo perduotas atitinkamas turtas ir nesumokėtas GPM nuo to turto pardavimo ir pirkimo skirtumo) Pareiškėjas teigia sutinkantis.

Skunde nurodoma, jog Kauno AVMI nustatė, kad pareiškėjai per tikrintą laikotarpį patyrė 715231 Lt išlaidas ir pripažino tai kitomis pajamomis iš nenustatytų šaltinių. Tokia suma susidarė todėl, kad mokesčių administratorius nepripažino gautos paskolos iš V. D.

Pasak Pareiškėjo, esminis ir svarbiausias klausimas yra tas, ar V. D. turėjo atitinkamą pinigų sumą, kurią galėjo paskolinti pareiškėjams. Kauno AVMI 2016-06-16 sprendime Nr. (04.7.2.-)FR06S2-395 nurodo, jog atliekant V. D. mokesstinį tyrimą nenustatytas piniginių lešų trūkumas. Taigi, pats mokesčių administratorius pripažįsta, jog V. D. turėjo pinigų paskolinti pareiškėjams. Mokesčių administratorius atmetė 2012-06-01 paskolos sutartį dėl to, kad tokios paskolos suteikimas prieštarauja ekonominei logikai, kai paskolos davėjas, pats turėdamas ženklių neįvykdytų įsipareigojimų, skolina pinigus kitiems asmenims. Todėl mokesčių administratorius vertina paskolos sutartį buvus fiktyvia. Pareiškėjai teigia negalintys sutikti su tokia išvada dėl žemiau pateikiamų argumentų.

Mokesčių administratorius pripažįsta, jog V. D. turėjo pinigų, kuriuos galėjo paskolinti tretiesiems asmenims. Be to, mokesčių administratorius remiasi tik 2002 m. dokumentais (akcijų pirkimo ir pardavimo sutartimis), tačiau pareiškėjams pavyko gauti ir daugiau dokumentų, įrodančių, jog V. D. 2006 m. pardavė vertybinius popierius, gavo dideles pinigų sumas. Tai

įrodantys dokumentai buvo pateikti mokesčių administratoriui kartu su skundu, todėl mokesčių administratorius papildomai galėjo įvertinti šiuos naujus įrodymus, tačiau to nepadarė. Pateikti įrodymai, Pareiškėjo tvirtinimu, patvirtina, jog V. D. turėjo pakankamai piniginių lėšų, kurias galėjo paskolinti pareiškėjams.

Skunde tvirtinama, jog atmetinas mokesčių administratoriaus argumentas, jog asmuo, kuris yra skolingas kitiems asmenims (AB SEB bankui ir Inspekcijai), negali skolinti pinigų tretiesiems asmenims. Dėl santykių su AB SEB banku Pareiškėjas paaiškina, jog V. D. laidavo AB SEB bankui už suteiktą paskolą UAB „RS“. Bankas yra nutraukęs kredito sutartį, nes UAB „RS“ nesugrąžino paskolos. AB SEB bankui UAB „RS“ yra įkeitusi du žemės sklypus Vilniaus mieste, kurių vertė yra didesnė, negu banko suteiktas kreditas. Šiuo metu yra vykdomas išieškojimas iš UAB „RS“, taip pat iš V. D. kaip iš laiduotojo. Prasidėjus ginčams tarp AB SEB banko ir UAB „RS“, V. D. visas turimas pinigines lėšas iš banko sąskaitos paėmė grynaisiais pinigais, nes priešingu atveju jos būtų areštuotos ir jomis nebūtų galima naudotis. Lietuvoje galiojantys teises aktai leidžia ir nedraudžia asmeniui naudotis grynaisiais pinigais, su jais atlikinėti įvairias operacijas, net jeigu ir tavo banko sąskaitos yra areštuotos ar yra priimti teismų, kitų institucijų sprendimai dėl išieškojimo. AB SEB banko prašymu antstolis yra areštavęs V. D. banko sąskaitas, tačiau kiti veiksmai iš AB SEB banko pusės tam, kad būtų užkirstas kelias V. D. atsiskaityti grynaisiais pinigais, neatliekami. Mokesčių administratorius nurodo, kad V. D. yra skolingas ir mokesčių administratoriui jam apskaičiuotą GPM. Skunde pabrėžiama, kad mokesčių administratorius pats neatlieka jokių veiksmų, kad būtų išieškomos sumos iš V. D., kuris operuoja grynaisiais pinigais. Vienas iš galimų būdų, Pareiškėjo nuomone, būtų *actio Pauliana* teisinio instituto taikymas. Jeigu kreditorius tokia situacija tenkina, tokiu atveju negalima teigti, kad tokio asmens atliekami veiksmai prieštarauja ekonominei logikai ir kad jis negalėtų skolinti pinigų ir dar uždirbti iš pinigų skolinimo. Nurodoma, kad galiojantys teisės aktai nedraudžia atsiskaitymų grynaisiais pinigais, jų neriboja jokiais pinigų sumomis, išskyrus atitinkamas išimtis, tačiau šis ginčas į tas išimtis nepatenka. Įvertinus aukščiau nurodytas aplinkybes, pasak Pareiškėjo, teigtina, kad būtų neteisinga konstatuoti, kad toks asmuo, kuris yra skolingas kitiems asmenims, negali skolinti pinigų tretiesiems asmenims.

Skunde nurodoma, jog kitas mokesčių administratoriaus argumentas, kodėl 2012-06-01 paskolos sutartį jis laiko fiktyvia, yra tas, jog paskolos sutartis buvo sudaryta be jokių užtikrinimo priemonių, kad patys pareiškėjai nepateikė atitinkamo pranešimo mokesčių administratoriui apie gautą paskolą. Dėl paskolos užtikrinimo priemonių skunde paaiškinama, kad ne visais atvejais jos yra būtinos ir reikalingos. Be to, užtikrinimo priemonių taikymo klausimas yra keliamas iš paskolos davėjo pusės. V. D. neprašė iš K. S. jokių paskolos užtikrinimo priemonių, nes jie buvo pažįstami eilę metų ir pats V. D. prisiėmė riziką, kad jeigu paskola nebus gražinta laiku, jis gali patirti neigiamas teises pasekmes, nes neturi jokių paskolos užtikrinimo priemonių. Tad aplinkybė, kad paskola suteikta be užtikrinimo priemonių, negali būti traktuojama kaip patvirtinanti paskolos fiktyvumą. Skunde atkreipiamas dėmesys į tai, kad mokesčių administratorius kitų asmenų suteiktas paskolas K. S. pripažino, nors jos taip pat nebuvo su užtikrinimo priemonėmis.

Skunde pažymima, jog pareiškėjai neginčija aplinkybių, kad jie, gavę iš V. D. paskolą, nepateikė formos PRC907. Šią aplinkybę mokesčių administratorius nurodo kaip vieną iš esminių, tačiau Pareiškėjui kyla klausimas: jeigu pareiškėjai būtų pateikę šią formą, ar mokesčių administratoriaus pozicija ir sprendimas būtų pasikeitę? Pareiškėjai paaiškino, kad jie nežinojo, kad skolinantis grynaisiais iš kito asmens yra būtina pateikti aukščiau nurodytą formą.

Pabrėžiama, kad pačios formos pateikimas nereiškia, kad mokesčių administratorius pripažins gautą paskolą grynaisiais pinigais. Kaip minėta, jeigu pareiškėjai būtų žinoję, kad tokią formą reikia pateikti, tai jie būtų ir padarę. Realiai paskola buvo gauta, todėl pareiškėjams nebūtų buvę jokių priežasčių slėpti įvykusį sandorį su V. D.. Vien tik deklaracijos nepateikimas laiku, pasak Pareiškėjo, negali būti laikomas argumentu, kad realiai paskola nebuvo gauta ir kad realiai gautą paskolą galima būtų laikyti fiktyviu sandoriu ir gautos paskolos neįtraukti į pareiškėjų gautas pajamas. Mokesčių administratorius ginčijamuose sprendimuose nurodo, kad pareiškėjai pagal šį sandorį gautų piniginių lėšų nedeklaravo GPM308 deklaracijoje už 2012 m. Jeigu pareiškėjai būtų žinoję, kad paskolą jie turi deklaruoti, tai būtų ir padarę.

Mokesčių administratorius kaip argumentą, jog paskola yra fiktyvi, nurodo ir tai, jog V. D. nepateikė GPM308 deklaracijos N priedo, nedeklaravo 33435 Lt palūkanų kaip neapmokestinamųjų pajamų. Mokesčių administratorius pripažįsta, kad šios V. D. gautos palūkanos yra neapmokestinamos, todėl, Pareiškėjo teigimu, tikėtina, kad pats asmuo nusprendžia, ar jam teikti deklaraciją ir rodyti šias neapmokestinamas pajamas, ar tokios deklaracijos neteikti. Tikėtina, kad V. D. nebuvo prievolės teikti GPM308 deklaraciją už 2013 m., todėl jis jos ir nepateikė. Jeigu V. D. būtų pateikęs deklaraciją, toks veiksmas jam nebūtų sukėlęs jokių mokesčių prievolių.

Mokesčių administratorius nurodo, kad jis 2012-06-01 paskolos sutartį su V. D. laiko fiktyvia, nes E. S. pinigus perskolino UAB „Z2“ nenaudingomis sąlygomis. Pareiškėjas nesutinka su tokiu argumentu, nes vien iš mokesčių administratoriaus nustatytų aplinkybių yra akivaizdu, kad tai nebuvo daryta siekiant pareiškėjams nenaudingų sąlygų. Pareiškėjai 445000 Lt perskolino UAB „Z2“ su 5 proc. palūkanomis, nes norėjo užsidirbti perskolindami pinigus. Tačiau versle atsitinka, kad ne visais atvejais paskolos suteikimas būna sėkmingas, išskyla rizika, kad paskola gali būti iš viso nesugrąžinta. Analogiška situacija buvo ir šiuo atveju, kada UAB „Z2“ pastebėjo, kad jos veiklai yra iškilęs pavojus, todėl pradėjo vesti derybas su pareiškėjais, kad būtų sumažintos palūkanos. Pareiškėjams buvo pasakyta, kad jeigu jie nesutiks sumažinti palūkanų už paskolą, paskola gali būti iš viso nesugrąžinta. Pareiškėjai apsvarstė šias aplinkybes, sutiko prarasti palūkanas ir iš kitų veiklų sumokėti V. D. palūkanas. Šioje situacijoje pareiškėjai tikėjosi su mažiausiais nuostoliais atgauti suteiktą paskolą, o apie palūkanas negalvojo.

Įvertinus aukščiau nurodytus argumentus ir aplinkybes, pasak Pareiškėjo, teigtina, kad mokesčių administratoriaus argumentai dėl 2012-06-01 paskolos sutarties fiktyvumo yra atmestini ir mokesčių administratorius turėtų 900000 Lt pinigų sumą, gautą iš V. D., įtraukti į pareiškėjų pajamas tikrinamuoju laikotarpiu. Pateikti Inspekcijai įrodymai, kurie nebuvo pateikti Kauno AVMI, paaiškinimai bei kiti argumentai leidžia teigti, kad 2012-06-01 paskola nėra fiktyvi, o pagal ją realiai pareiškėjai gavo paskolą, kuri buvo panaudota versle. Nėra jokių objektyvių ir nešališkų įrodymų, jog pareiškėjai šia paskolos sutartimi siekė išvengti mokesčių prievolės ir gauti mokesčių naudos. Jeigu tai būtų padėję, pareiškėjai galėjo paprašyti V. D. nuvykti į Kauno AVMI, kad jis duotų parodymus, tačiau mokesčių administratorius neišsakė tokio prašymo.

Pareiškėjo nuomone, vertinant tokio pobūdžio sandorius mokesčių administratorius turėtų įrodyti, kad paskolos davėjas realiai neturėjo galimybės skolinti pinigus ir kad realiai pinigai nebuvo paskolinti. Iš visos patikrinimo medžiagos negalima daryti tokių išvadų. Pats mokesčių administratorius pripažįsta, kad realiai V. D. turėjo pakankamai lėšų paskolinti pinigus. Be to, pateikti nauji įrodymai taip pat patvirtina V. D. galimybes paskolinti pinigus. Nėra jokių objektyvių duomenų, kad realiai V. D. nepaskolino ir neperdavė pareiškėjui K. S. 900000 Lt pagal 2012-06-01 paskolos sutartį. Todėl mokesčių administratoriui neturėtų būti leidžiama formaliais aspektais, t. y., kad nepateiktos atitinkamos deklaracijos, atmesti įrodymus ir juos traktuoti kaip fiktyvius. Mokesčių administratoriui negalint atlikti veiksmų tam, kad V. D. pas jį atvyktų, tai negali būti traktuojama kaip neigiama aplinkybė pareiškėjams. Įvertinus aukščiau nurodytus įrodymus, pasak Pareiškėjo, teigtina, kad mokesčių administratorius neturėjo pripažinti 2012-06-01 paskolos sutarties fiktyvia, o pareiškėjų gautą 900000 Lt paskolą įtraukti į jų pajamas.

Skunde pabrėžiama, jog mokesčių teisėje galioja principas, kad viešojo administravimo institucija turi įrodyti ir pagrįsti kiekvieną savo teiginį ir aplinkybę. Neužtenka teiginio, kad 2012-06-01 paskolos sutartis yra atmestina kaip fiktyvi, būtina pateikti argumentus, kodėl paskolos sutartis ir kokiais įrodymais remiantis yra atmetama. Mokesčių administratorius, laikydamas sutartį fiktyvia, teigia, kad pagal ją nebuvo gauti pinigai, o pareiškėjai gavo atitinkamą pinigų sumą iš kitų mokesčių administratoriui nežinomų šaltinių. Tokie mokesčių administratoriaus teiginiai, Pareiškėjo tvirtinimu, yra atmestini.

Atsižvelgiant į tai, jog mokesčių administratorius neturi pakankamai įrodymų savo teiginiams pagrįsti, skunde prašoma panaikinti Inspekcijos 2016-11-22 sprendimą Nr. 68-339.

Mokesčių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) konstatuoja, jog ginčijamas Inspekcijos 2016-11-22 sprendimas Nr. 68-339 keistinas.

Ginčas šioje byloje kilo dėl nurodymų Pareiškėjui sumokėti į biudžetą GPM bei su šiuo mokesčiu susijusias delspinigių ir baudos sumas mokesčių administratoriui patikrinimo metu konstatavus, jog Pareiškėjo ir jo sutuoktinės 2012 m. patirtos išlaidos viršijo juridinę galią turinčiais dokumentais pagrįstas pajamas 715231 Lt, t. y. Pareiškėjas tikrintuoju laikotarpiu gavo kitų pajamų, kurių mokesčių įstatymų nustatyta tvarka nedeklaravo (*kiekvienas iš sutuoktinių po 357615,50 Lt (715231 / 2)*), nuo kurių neapskaičiavo ir nesumokėjo į biudžetą GPM. Mokesčių administratorius, konstatavęs, jog Pareiškėjo išlaidos 2012 m. viršijo jo pajamas, taikė MAĮ 70 str. 1 dalies nuostatas ir mokesčius Pareiškėjui apskaičiavo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą, taikydamas išlaidų metodą.

Pažymėtina, jog Pareiškėjo atstovas mokestinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu nurodė (tai nurodyta ir 2016-12-15 skunde), kad Pareiškėjas neginčija mokesčių administratoriaus nurodyto sumokėti GPM, kuris buvo apskaičiuotas nuo pajamų, gautų Pareiškėjui 2010 m. pardavus automobilio priekabą „Taurus V-01“, neišlaikius jos trejus metus, taip pat nuo Pareiškėjo 2010–2012 m. natūra gautų pajamų (Pareiškėjui gavus naudą už paskolas mokant lengvatines palūkanas arba naudojantis beprocentinėmis paskolomis, patikrinimo akto 20–22 psl.). Taigi, Komisija, atsižvelgdama į Pareiškėjo skunde bei jo atstovo nurodytus nesutikimo du ginčijamu Inspekcijos sprendimu motyvus, apsprendžiančius šio mokestinio ginčo ribas, nagrinėja mokestinį ginčą jo ribose, nevertina ir nenagrinėja mokesčių administratoriaus priimto sprendimo teisėtumo ir pagrįstumo toje dalyje, dėl kurios mokestinis ginčas nevyksta.

Įvertinus skundžiamą Inspekcijos sprendimą bei Kauno AVMI patikrinimo aktą ir sprendimą dėl patikrinimo akto tvirtinimo, matyti, kad šiuose dokumentuose išsamiai aptartos mokesčių administratoriaus nustatytos faktinės aplinkybės, susijusios su Pareiškėjo (jo šeimos) gautomis pajamomis bei patirtomis išlaidomis, taip pat MAĮ 70 straipsnio ir Taisyklių nuostatos, reglamentuojančios mokesčių apskaičiavimo pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą taikymą. Todėl Komisija, vengdama pasikartojimų ir sutikdama su mokesčių administratoriaus pateiktu MAĮ 70 straipsnio bei Taisyklių nuostatų vertinimu, plačiau šių nuostatų ir faktinių ginčo bylos aplinkybių, kurios yra išdėstytos ir šio Komisijos sprendimo nustatomojoje dalyje, iš naujo neaptarinėja, o sprendime pasisako dėl Pareiškėjo skunde Komisijai ir jo atstovo skundo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu nurodytų esminių nesutikimo su skundžiamu Inspekcijos sprendimu apibrėžtose ginčo ribose motyvų.

Byloje nustatyta, kad Pareiškėjas kaip vieną iš pajamų, kurias jis su sutuoktine 2012 m. panaudojo išlaidoms (suteikdami paskolas juridiniams asmenims) padengti, šaltinių nurodė jam V.D. paskolintas 900000 Lt pinigines lėšas bei pateikė mokesčių administratoriui su šiuo asmeniu pasirašytą 2012-06-01 paskolos sutartį.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Kauno AVMI Pareiškėjo mokestinio patikrinimo metu, remdamasi Inspekcijos turimų duomenų bazių duomenimis, iš trečiųjų asmenų gauta, atliktų operatyvių patikrinimų, mokestinių tyrimų metu surinkta priešpriešine informacija, vertino Pareiškėjui skolinusio V. D. finansines galimybes suteikti paskolą, aiškinosi gryųjų pinigų perdavimo aplinkybes ir, įvertinusi nustatytų faktinių aplinkybių visumą, konstatavo, kad Pareiškėjo mokesčių administratoriui pateikta su V. D. pasirašyta 2012-06-01 paskolos sutartis yra formalus sandoris. Mokesčių administratoriaus vertinimu, sutartis buvo surašyta ne patvirtinant iš tikrųjų buvusius faktus, o siekiant padėti Pareiškėjui (jo sutuoktinei) pagrįsti pajamų šaltinius ir išvengti GPM mokėjimo nuo pajamų, gautų iš mokesčių administratoriui nežinomų šaltinių.

Komisija nurodo, jog dėl įrodymų vertinimo, kai, remiantis įvairiais civiliniais sandoriais, įrodinėjamas (grindžiamas) mokesčių mokėtojo gautų pajamų realumas, LVAT 2007-03-15 nutartyje adm. byloje Nr. A¹⁷-301/2007, publikuotoje „Administracinė jurisprudencija“, 2007, Nr. 11, yra išaiškines, jog *įrodinėjimo dalykas* šiuo atveju yra *aplinkybės, ar pinigų sumos mokesčių mokėtojui realiai buvo ar nebuvo perduotos, t. y. gautos ar negautos pajamos*. Šios aplinkybės turėtų būti įrodinėjamos tiesioginiais įrodymais, iš kurių galima daryti vienareikšmę išvadą apie įrodinėjimo dalyką sudarančias aplinkybes (pavyzdžiui: mokėjimo pavedimai, patvirtinantys lėšų judėjimą; asmenų, iš kurių pajamos neva gautos, paaiškinimai apie tai, kad lėšos perduotos ar neperduotos; kitų liudytojų, galinčių patvirtinti ar paneigti lėšų perdavimą, parodymai). Įstatymas nedraudžia įrodinėti ir netiesioginiais įrodymais, t. y. įrodymais, daugiareikšmiai susijusiais su įrodinėjimo dalyką sudarančiomis aplinkybėmis (pavyzdžiui: įrodymai apie tai, kokiomis lėšomis

galėjo disponuoti asmuo, iš kurio galėjo būti gautos pajamos; įrodymai apie gautų lėšų panaudojimo aplinkybes ir pan.). Tokio pobūdžio bylose išvada apie tai, kad mokesčių mokėtojas nepagrindė pajamų, neturėtų būti daroma vien netiesioginių įrodymų pagrindu (pavyzdžiui, įrodymai apie tai, kad paskolos davėjas neturėjo teisėtų pajamų). Tokios praktikos LVAT laikėsi ir priimdamas vėlesnes nutartis: 2011-02-04 adm. byloje Nr. A⁴³⁸-201/2011, 2011-04-01 adm. byloje Nr. A⁴³⁸-953/2011, 2011-09-15 adm. byloje Nr. A⁴⁴²-2502/2011, 2015-02-10 adm. byloje Nr. (e)A-110-438/2015, 2015-03-02 adm. byloje Nr. A⁶⁹⁰-556/2015 ir kt.

Taigi, kaip pripažįstama LVAT praktikoje, išvados apie mokesčių mokėtojo tam tikrų civilinių sandorių pagrindu gautų pajamų realumą darytinos sistemiškai bei kompleksiai bei įvertinus visus tiesioginius bei netiesioginius įrodymus, pagrindžiančius ar paneigiančius objektyvų pajamų gavimo faktą. Vien atskirų formalių įrodymų (pavyzdžiui, paprasta rašytine ar notarine forma sudarytų sutarčių) apie pajamas pateikimas, nesant realaus pajamų gavimo fakto, patvirtinto visapusiška pajamų gavimo faktinių aplinkybių analize, paties pajamų gavimo nepagrindžia. Tokia išvada darytina ir atsižvelgiant į MAĮ 10 straipsnio nuostatas, įvirtinančias turinio viršenybės prieš formą principą, pagal kurį mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama šių santykių dalyvių veiklos turiniui, o ne jos formaliai išraiškai.

Komisijos vertinimu, mokesčių mokėtojo įpareigojimas pagrįsti atitinkamų pajamų šaltinius reiškia, kad jo nurodomi pajamų šaltiniai turi būti realūs, o pateikti įrodymai apie piniginių lėšų gavimą iš atitinkamų šaltinių atspindėti realiai susiklosčiusias faktines aplinkybes, ypač tais atvejais, kai gautų pajamų šaltinis yra ne paties mokėtojo veikla, o kito asmens gautos pajamos. Todėl *turi būti pateikti pakankami ir neginčijami įrodymai, kad atitinkamo dydžio pajamos realiai yra gautos konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio*, t. y. šaltinis turi būti ne tik realus, bet ir turi būti objektyviais duomenimis patvirtintos aplinkybės, kad lėšos realiai perduotos mokėtojui (LVAT 2011-09-09 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-3513/2011). Todėl mokesčių mokėtojas negali remtis vien tik tvirtinimu, kad pateikė atitinkamus sandorius patvirtinančias sutartis, deklaravo atitinkamas pinigų sumas, ar galimai jomis disponavo, jas naudojo patirdamas atitinkamas išlaidas, jis turi realiai pagrįsti jo nurodomus piniginių lėšų šaltinius.

Komisija, įvertinusi byloje surinktų įrodymų ir jų pagrindu nustatytų faktinių aplinkybių visumą, konstatuoja, jog Pareiškėjas nepateikė pakankamų ir neginčijamų įrodymų, kurie pagrįstų, kad jis realiai grynaisiais pinigais gavo (V. D. perdavė) 2012-06-01 paskolos sutartyje nurodytą 900000 Lt sumą. Kaip minėta, įrodinėjimo dalykas šiuo atveju yra aplinkybės, ar minėta pinigų suma Pareiškėjui realiai buvo ar nebuvo perduota, ir būtent Pareiškėjui tenka pareiga pateikti įrodymus, kad atitinkamo dydžio pajamas realiai gavo konkrečiu nurodytu būdu iš nurodyto pajamų šaltinio. Tuo tarpu nagrinėjamoje byloje *nėra objektyvių duomenų, patvirtinančių ginčo piniginių lėšų gavimo iš nurodytojo šaltinio ir disponavimo jomis faktą*. Pažymėtina, jog, kaip yra konstatavęs LVAT savo praktikoje (pavyzdžiui: 2013-04-15 sprendimas adm. byloje Nr. A-602-27/2013, 2015-12-28 nutartis adm. byloje Nr. A-1305-602/2015, 2016-02-08 nutartis adm. byloje Nr. A-145-602/2016), pasirinkdamas pajamas gauti grynaisiais pinigais (dėl ko šių pajamų gavimo faktas nėra fiksuojamas kredito įstaigose esančių sąskaitų išrašuose) ir šių pajamų nedeklaruodamas, pateikiant atitinkamo mokesstinio laikotarpio pajamų deklaracijas (pavyzdžiui, kai tokios deklaracijos teikimas nėra privalomas), mokesčių mokėtojas prisiima visą riziką dėl jam tenkančios įrodinėjimo naštos.

Pareiškėjas, mokesstinio ginčo byloje įrodinėdamas realų pajamų (piniginių lėšų) pagal 2012-06-01 paskolos sutartį perdavimo ir gavimo faktą, savo poziciją grindžia minėta rašytinės formos paskolos sutartimi, Pareiškėjo ir V. D. 2013-08-26 pasirašytu patvirtinimu dėl 2012-06-01 paskolos sutarties įvykdymo, pagal kurį Pareiškėjas V. D. grąžino ne tik paskolintas pinigines lėšas, bet ir sumokėjo 33435 Lt palūkanas, paskolos davėjo 2016-05-11 raštišku patvirtinimu apie ginče minimų piniginių lėšų skolinimą. Tačiau įvertinus Pareiškėjo akcentuojamus įrodymus visų kitų mokesčių administratoriaus surinktų ir įvertintų įrodymų kontekste, darytina išvada, jog jie nėra pakankami pripažinti, kad Pareiškėjas ir jo sutuoktinė realiai gavo ginčo paskolos sutartyje nurodytą grynųjų pinigų sumą.

Iš bylos medžiagos matyti, jog mokesčių administratorius, siekdamas išsiaiškinti 900000 Lt paskolos Pareiškėjui pagal 2012-06-01 sutartį suteikimo aplinkybes, atliko V. D. mokesstinį tyrimą

(2015-03-27 mokesčio tyrimo rezultatų ataskaita Nr. FR0686-598), kurio metu, įvertinęs savo informacinių bazių, iš bankų, kitų fizinių ir juridinių asmenų gautą informaciją (atkreiptinas dėmesys į tai, kad pats V. D. su mokesčių administratoriumi mokesčio tyrimo metu nebendradarbiavo), konstatavo, jog pastarasis turėjo finansinių galimybių (iš santaupų grynaisiais) suteikti Pareiškėjui ir jo sutuoktinei paskolą. Tačiau vien ši aplinkybė, įvertinus ją visų kitų byloje nustatytų faktinių aplinkybių kontekste, Komisijos vertinimu, nesudaro pagrindo pripažinti, kad Pareiškėjas iš tikrųjų pagal 2012-06-01 paskolos sutartį būtų gavęs iš V. D. 900000 Lt pajamas grynaisiais pinigais. Iš bylos medžiagos matyti, kad ginčo paskolos sutartis buvo surašyta paskolos davėjui ekonomiškai nenaudingomis sąlygomis – joje nenumatytos jokios paskolos įvykdymą užtikrinančios priemonės. Kaip nustatė mokesčių administratorius, V. D. tokiomis jam nepalankiomis sąlygomis paskolino Pareiškėjui ženklią grynujų pinigų sumą, o pats tuo pačiu laikotarpiu mokėjo AB DNB bankui būsto kreditą ir palūkanas (per 6 m. iki 2012-12-31 padengė tik 57376,47 Lt paskolą ir sumokėjo 268887,69 Lt palūkanas, 2012-12-31 negrąžinto kredito likutis sudarė daugiau kaip 700 tūkst. Lt), turėjo didesnę kaip 1,5 mln. Lt įsiskolinimą juridiniams asmenims, iš kurių buvo pasiskolinęs pinigines lėšas, pagal 2012-07-04 įsiteisėjusį Vilniaus apygardos teismo 2011-01-18 sprendimą iš jo, kaip laiduotojo, yra priteista skola, 1,6 karto didesnė nei ginče aptariama Pareiškėjui paskolinta suma, jo pinigines lėšas, esančios bankų atsiskaitomosiose sąskaitose, turtas yra areštuoti dėl neįvykdytų mokesčių įsipareigojimų. Ir nors sutiktina su Pareiškėjo skunde dėstomais argumentais, jog tokios aplinkybės, kokios yra nustatytos šiame ginče: asmuo yra skolingas tretiesiems asmenims (AB SEB bankui, Inspekcijai), jo atsiskaitomosios sąskaitos bankuose, turtas yra areštuoti, kreditoriai neatlieka aktyvių veiksmų siekdami išsiieškoti jiems priteistas skolas, nereiškia, kad asmuo, disponuojantis grynaisiais pinigais, negali jų paskolinti tretiesiems asmenims, tačiau kartu pažymėtina ir tai, jog šios aplinkybės tik sustiprina mokesčių administratoriui kilusias pagrįstas abejones ginčo paskolos sandorio realumu.

Pareiškėjas, nesutikdamas su ginčijamu Inspekcijos sprendimu, skunde pripažįsta 2012 m. iš V. D. gautos 900000 Lt paskolos nedeclaravęs „Nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo apie sudarytus sandorius“ formoje PRC907, metinėje pajamų deklaracijoje (forma GPM308) už 2012 m., tačiau nesutinka su šių aplinkybių kaip esminių šiame ginče vertinimu. Pasak Pareiškėjo, jie su sutuoktine nežinojo, kad skolinantis grynaisiais iš kito asmens yra būtina pateikti aukščiau nurodytą formą. Vien tik deklaracijos nepateikimo laiku faktas, Pareiškėjo nuomone, negali būti laikomas argumentu, kad realiai paskola nebuvo gauta ir kad realiai gautą paskolą galima būtų laikyti fiktyviu sandoriu ir pagal šį sandorį gautų lėšų neįtraukti į pareiškėjų gautas pajamas.

Komisija nesutinka su tokia Pareiškėjo pozicija ir vertina ją kaip nepagrįstą. Pažymi, jog MAĮ nuo 2013-01-01 (2016-06-19 įstatymo Nr. XI-2078 redakcija) buvo papildytas 42¹ straipsniu, nustačiusi nuolatiniam Lietuvos gyventojams pareigą pateikti Inspekcijai informaciją apie jų sudarytus sandorius, kurie atitinka visas šias sąlygas: 1) gyventojas pagal sudarytus sandorius gauna lėšų (įskaitant pasiskolintas) iš fizinių arba užsienio juridinių asmenų; 2) asmens gyventojui per vienus kalendorinius metus grynaisiais pinigais sumokėta suma pagal vieną sandorį arba pagal keletą su tuo pačiu asmeniu sudarytų sandorių viršija penkiasdešimt tūkstančių litų; 3) sandoriai nėra notarinės formos; 4) gyventojas pagal sandorius negauna pajamų, kurios mokesčių administratoriui yra deklaruotos kitų mokesčių įstatymų nustatyta tvarka, bet ir tokios informacijos nepateikimo pasekmės – jeigu gyventojas centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka ir terminais šio straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos nepateikė, tokiais sandoriais negali būti pagrindžiami jo turto įsigijimo ir pajamų gavimo šaltiniai (nurodytojo straipsnio 3 dalis). Inspekcijos viršininkas 2012-10-11 įsakymu Nr. VA-92 „Dėl nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo apie sudarytus sandorius PRC907 formos, papildomo lapo PRC907P formos bei jos pildymo ir pateikimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtino Nuolatinio Lietuvos gyventojų pranešimo apie sudarytus sandorius PRC907 formą, papildomą lapo PRC907P formą, šių formų pildymo ir pateikimo taisykles, nustatė, kad PRC907 forma naudojama teikiant informaciją apie 2012 m. ir vėlesniais metais sudarytus sandorius. Taigi, atsižvelgiant į nurodytąjį teisinį reglamentavimą, į ginčo byloje nustatytas aplinkybes, jog Pareiškėjas turėjo pareigą pateikti mokesčių administratoriui informaciją apie ginče aptariamą 2012-06-01 paskolos sutartį (sandoris atitiko visas MAĮ įtvirtintas sąlygas), jog PRC907 formos mokesčių administratoriui Pareiškėjas

nepateikė (pažymėtina, jog Pareiškėjas šias aplinkybes pripažįsta), darytina išvada, jog vien šių aplinkybių konstatavimas yra pakankamas pagrindas nepripažinti 2012-06-01 paskolos sutarties kaip sandorio, pagrindžiančio Pareiškėjo 2012 m. gautų 900000 Lt pajamų šaltinį.

Pareiškėjas skunde tvirtina, jog mokesčių administratorius ginčo byloje nepagrįstai remiasi tik 2002 m. dokumentais (akcijų pirkimo ir pardavimo sutartimis) apie V. D. gautas pinigines lėšas, nes pareiškėjams pavyko gauti ir daugiau dokumentų, įrodančių, jog V. D. 2006 m. pardavė vertybinius popierius, gavo dideles pinigų sumas, taigi turėjo finansines galimybes paskolinti pinigus. Pasak Pareiškėjo, nėra jokių objektyvių duomenų, kad realiai V. D. nepaskolino ir neperdavė Pareiškėjui 900000 Lt pagal 2012-06-01 paskolos sutartį. Pasisakydama dėl šių Pareiškėjo argumentų Komisija pažymi, jog, kaip jau buvo minėta, ginčas tarp šalių dėl V. D. finansinių galimybių paskolinti ginče aptariamą grynujų pinigų sumą nekyla, taigi, ir Pareiškėjo su 2016-07-25 skundu centriniam mokesčių administratoriui papildomai pateikti dokumentai (V. D. 2006 m. sudarytos akcijų pirkimo ir pardavimo sutartys) vertintini kaip neturintys įtakos teisingam šio mokestinio ginčo išsprendimui. Tačiau priešingai, nei teigia Pareiškėjas savo skunde, byloje nesant jokių objektyvių įrodymų, jog V. D. 2012-06-01 gryniaisiais pinigais perdavė Pareiškėjui 900000 Lt piniginių lėšų sumą, mokesčių administratorius pagrįstai nepripažino 2012-06-01 paskolos sutarties Pareiškėjo 2012 m. gautų pajamų šaltiniu. Pažymėtina, jog paskola suteikta gryniaisiais pinigais (atkreiptinas dėmesys į mokesčių administratoriaus nustatytą aplinkybę, jog 2004–2009 m. V. D. pinigines lėšas kitiems fiziniams asmenims pervedinėjo iš savo sąskaitų bankuose), pinigų perdavime, pasak Pareiškėjo, dalyvavo tik jis ir paskolos davėjas, pinigai buvo perduoti (paskola gražinta) V. D. namuose, Vilniaus senamiestyje, Pareiškėjo žmona žinojo apie paskolos gavimą / gražinimą. Pareiškėjas 2014-11-03 pateiktame paaiškinime nurodė, jog skolinosi pinigus iš V. D., nes jie buvo reikalingi Pareiškėjo vadovaujamo verslo finansavimui, taip pat Pareiškėjas buvo sutaręs paskolinti pinigų UAB „Z2“. Mokesčių administratorius patikrinimo metu nustatė, kad Pareiškėjas pagal ginčo sandorį gautas lėšas panaudojo verslo tikslams: suteikė 150000 Lt paskolą su 4 proc. palūkanomis UAB UAB „AA“, 170000 Lt paskolą be palūkanų UAB „Z1“, 445000 Lt panaudota paskolai su Pareiškėju nesusijusiai įmonei UAB „Z2“ suteikti. 2012-06-28 paskolos sutartį su UAB „Z2“ pasirašė Pareiškėjo sutuoktinė E. S. ir UAB „Z2“ direktorius G.Ž., sutartyje numatytos 5,5 proc. palūkanos bei paskolą pervesti paskolos gavėjui į jo atsiskaitomąją sąskaitą. Tačiau iš bylos medžiagos matyti, jog paskola buvo įnešta į gavėjos kasą gryniaisiais (UAB „Z2“ 2012-08-02 kasos pajamų orderis Nr. VV003), 2013-04-02 susitarimu aptariamoms paskolos palūkanoms buvo sumažintos nuo 5,5 iki 0,8 proc., paskola 2013 m. gryniaisiais pinigais gražinta, tačiau palūkanos nesumokėtos. Išdėstytosios aplinkybės, jog Pareiškėjas iš su juo jokiais verslo ryšiais nesusijusio asmens pasiskolinęs sąlyginai didelę dalį jo 2012 m. gautų pajamų sudarančią grynujų pinigų sumą (mokesčių administratorius nustatė, jog be ginčo paskolos sutarties Pareiškėjo ir jo sutuoktinės pajamos 2012 m. sudarė 707595 Lt, išlaidos – 1200692 Lt), perskolino šias pinigines lėšas įmonėms (didžiąją dalį lėšų įmonei, jokiais verslo ryšiais nesusijusiai su Pareiškėju) be palūkanų arba su mažesnėmis palūkanomis ir tokiu būdu prisiėmė sau visą finansinę riziką, Komisijos vertinimu, tik sustiprina abejones ginče aptariamoms paskolos sutarties realumu. Juolab kad mokesčių administratorius nustatė, jog 2008–2009 m. Pareiškėjas skolinosi pinigines lėšas tik iš su juo verslo ryšiais susijusių fizinių asmenų, turinčių turtinių, ekonominių interesų tose pačiose įmonėse (įmonių akcininkai, vadovai) kaip ir Pareiškėjas (patikrinimo akto 7 lentelė, 12–15 psl.).

Komisija, atsižvelgdama į aukščiau aprašytas aplinkybes, daro išvadą, jog vien tik paprasta rašytine forma surašytos paskolos sutarties, kaip formalus įrodymas, pateikimas mokesčių administratoriui *per se* negali būti pripažįstamas tinkamu realaus piniginių lėšų perdavimo ir gavimo fakto pagrindimu. Pareiškėjas nei mokestinio patikrinimo, nei skundo nagrinėjimo Inspekcijoje metu, nei skunde Komisijai nenurodė aplinkybių, nepateikė jokių objektyvių įrodymų dėl realaus piniginių lėšų perdavimo, apsiribodamas tik abstrakčiais teiginiais apie šių piniginių lėšų iš nurodytojo šaltinio gavimą. Todėl Pareiškėjo pateikta ginčo 2012-06-01 paskolos sutartis, taip pat byloje esantys Pareiškėjo, jo sutuoktinės, paskolą neva suteikusio asmens paaiškinimai dėl savo nepakankamumo ir abstraktumo negali paneigti mokesčių administratoriaus nustatytomis faktinėmis aplinkybėmis pagrįstos pozicijos, jog Pareiškėjo 2012 m. patirtos išlaidos negali būti grindžiamos jo iš V. D. gautomis paskolintomis lėšomis.

Pasisakydama dėl Pareiškėjo skunde išdėstytų argumentų, jog viešojo administravimo institucija turi įrodyti ir pagrįsti kiekvieną savo teiginį ir aplinkybę, šio ginčo atveju tai reiškia, jog mokesčių administratorius turi pateikti argumentus, kodėl paskolos sutartis ir kokiais įrodymais remiantis yra atmetama, jog, Pareiškėjo nuomone, mokesčių administratorius neturi pakankamai įrodymų savo teiginiams pagrįsti, Komisija nurodo, jog, jos vertinimu, mokesčių administratorius nagrinėjamo mokesčio ginčo atveju detalios pagrindė Pareiškėjui pagal mokesčių administratoriaus įvertinimą (MAĮ 70 straipsnis) apskaičiuotą mokestį ir su juo susijusias sumas, kaip tai numato MAĮ 67 str. 1 dalis. Tuo tarpu Pareiškėjas iš esmės nepateikė jokių minėtų duomenis ir jų pagrindu nustatytas faktines aplinkybes bei padarytas išvadas paneigiančių objektyvių įrodymų. Pažymėtina, jog teismų praktika, aiškindama MAĮ 67 str. 2 dalyje įtvirtintą pareigą – paneigti mokesčių administratoriaus nustatytas aplinkybes, akcentuoja, jog kai mokesčių administratorius yra surinkęs atitinkamus faktinius duomenis ir jais grindžia apskaičiuotus papildomus mokesčius bei su jais susijusias sumas, mokesčių mokėtoju apsiginti galimybė atsiranda, kai jis savo ruožtu teikia kitokius faktinius duomenis, suponuojančius priešingą, nei mokesčių administratoriaus padarytą išvadą. Apsiribojimas vien teiginiais, atsikirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo, priimtino mokesčių mokėtojo naudai (LVAT 2010-11-08 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1527/2010, 2010-10-25 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-1147/2010, 2011-01-03 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-1632/2010, 2011-12-22 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁷⁵-912/2011). Apibendrinus tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog būtent mokėtoju tenka pareiga objektyviais, abejonių nekeliančiais įrodymais ir duomenimis pagrįsti aplinkybes, jog mokesčių administratoriaus pagal MAĮ 70 straipsnio nuostatas nustatyta mokesčio bazė neatitinka teisingumo ir protingumo kriterijų, kas nagrinėjamo ginčo atveju nebuvo padaryta.

Pareiškėjo atstovas mokesčio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu išdėstė argumentus dėl Pareiškėjui skirtos GPM baudos dydžio nepagrįstumo. Nurodė, kad atsižvelgiant į aplinkybes, jog Pareiškėjas geranoriškai bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, teikė išsamius paaiškinimus, turimus dokumentus, kitą informaciją, pripažino dalį padarytų mokesčių pažeidimų, Pareiškėjui skirta bauda turėtų būti mažinama iki minimalaus 10 proc. apskaičiuotų mokesčių dydžio baudos.

Komisija, atsižvelgdama į tai, kad baudų skyrimą reglamentuojančius teisės aktus savo sprendime išsamiai pacitavo Inspekcija, papildomai šių teisės aktų nuostatų nebekartoja, tačiau pasisako dėl Pareiškėjo atstovo skundo nagrinėjimo metu išdėstytų argumentų ir faktinių bylos aplinkybių, turinčių įtakos baudos dydžiui.

Komisija pažymi, kad pagal MAĮ 139 straipsnio nuostatas skiriant baudą asmeniui, padariusiam mokesčių įstatymų pažeidimus, individualizuojant jos dydį, privaloma atsižvelgti į atsakomybę lengvinančias bei sunkinančias aplinkybes, kurias lemia pažeidimo pobūdis, mokesčių mokėtojo bendradarbiavimas su mokesčių administratoriumi, mokesčio mokėtojo pri(si)pažinimas padarius mokesčių įstatymų pažeidimus, taip pat ir į kitas svarbias panašaus pobūdžio aplinkybes (LVAT 2010-12-06 nutartis adm. byloje Nr. A438-1117/2010). Taigi skiriamos baudos dydis priklauso nuo visų kompleksiskai vertinamų su konkrečiu atveju susijusių minėtų aplinkybių, o esant atsakomybę didinančių ir mažinančių aplinkybių pusiausvyrai (ar tokių aplinkybių nesant), skiriamas įstatyme nustatytos minimalios ir maksimalios sankcijos vidurkis (LVAT 2010-06-04 nutartis adm. byloje Nr. A575-916/2010 ir kt.).

Iš bylos medžiagos matyti, jog Kauno AVMI sprendime dėl patikrinimo akto tvirtinimo skirdama Pareiškėjui 30 proc. dydžio mokėtino mokesčio baudą nurodė atsižvelgusi į aplinkybes, susijusias su patikrinimo akte konstatuotų pažeidimų pobūdžiu (apskaičiuojant GPM taikytos MAĮ 69 straipsnio bei 70 str. 1 dalies nuostatos). Inspekcija ginčijame sprendime nurodė, kad vietos mokesčių administratorius, atsižvelgęs tiek į Pareiškėjo atsakomybę sunkinančias aplinkybes (pažeidimų pobūdį), tiek ir atsakomybę švelninančias aplinkybes (Pareiškėjas bendradarbiavo, teikė paaiškinimus), pagrįstai skyrė Pareiškėjui sankcijoje numatytos baudos vidurkį. Komisija nurodo nesutinkanti su tokiu mokesčių administratoriaus nustatytų faktinių aplinkybių, lemiančių mokesčių mokėtoju skiriamos baudos dydį, vertinimu. Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, teikė paaiškinimus, prašomus dokumentus, informaciją. Be to, Pareiškėjas pripažįsta, kad dalis GPM Pareiškėjui apskaičiuota pagrįstai, kas pagal MAĮ 139 straipsnio nuostatas taip pat laikytina atsakomybę lengvinančia aplinkybe.

Komisija, atsižvelgdama į šias Pareiškėjo atsakomybę lengvinančias aplinkybes, į LVAT formuojamą praktiką, pagal kurią pats mokestinis pažeidimas, už kurį yra baudžiama, savaime implikuoja vienokių ar kitokių neleistinų veiksmų atlikimą ir todėl pažeidimo pobūdis negali būti kvalifikuojamas kaip aplinkybė, didinanti skirtiną baudą (LVAT 2012-04-16 nutartis adm. byloje Nr. A602-1217/2012), daro išvadą, kad mokesčių administratoriaus sprendime pateikta motyvacija skiriant Pareiškėjui baudą nėra pakankama (30 proc. bauda skirta tik atsižvelgiant į pažeidimo pobūdį) ir jam paskirta bauda, vadovaujantis MAĮ 139 str. 1 dalimi, mažintina iki 10 proc. dydžio, t. y. iki 1963 Eur GPM baudos.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Inspekcijos 2016-11-22 sprendimo Nr. 68-339 dalį, kuria Pareiškėjui nurodyta sumokėti į biudžetą 19630,73 Eur GPM ir 6990,22 Eur GPM delspinigius.
2. Pakeisti Inspekcijos 2016-11-22 sprendimo Nr. 68-339 dalį, kuria Pareiškėjui nurodyta sumokėti į biudžetą 5889 Eur GPM baudą ir nurodyti Pareiškėjui sumokėti į biudžetą 1963 Eur GPM baudą.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu dėl mokestinio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene